

De lezing wordt begonnen door individueel stil te staan bij de eigen verlieservaringen bij de diagnose ziekte van parkinson. Verlieservaringen komen namelijk niet alleen voor bij overlijden van naasten, maar op zoveel meer momenten door het hele leven heen. Zo ook bij het verlies van gezondheid en hierdoor bijvoorbeeld veranderingen in je toekomstbeeld. Dit geldt voor zowel mensen met de ziekte van parkinson als ook naasten in de omgeving.

Er zijn sheets gepasseerd over verschillende fases van rouw en welke elementen meestal zijn terug te vinden, van boosheid tot ontkenning en tot acceptatie. Er is geen standaard recept voor het verwerken van verlies; iedereen doet dit op zijn eigen manier. De lezing wordt afgesloten door met elkaar stil te staan dat het omgaan met verlies ook positieve ervaringen kan geven, bijvoorbeeld doordat het een verdieping geeft in het contact met naasten of dat je vooral stil staat bij fijne herinneringen.

De pauze die volgt leidt tot levendige gesprekken tussen de bezoekers onderling, het blijkt dat het delen van ervaringen prettig is want het geeft veel herkenning. Ook plenair wordt er met elkaar doorgepraat over het onderwerp. Een van de bezoekers vertelt over de terugkerende pijn die hij dagelijks ervaart als hij zijn vrouw moet achterlaten in het verpleeghuis. Een andere vraagt zich af of het mogelijk is om te weten wanneer je kunt spreken van acceptatie. Een derde houdt een pleidooi voor zelfhulpgroepen en de kracht die hiervan uit gaat, waarop een ander wijst op de initiatieven die al gaande zijn: nordic walking (elke vrijdag morgen om 10 uur 'smorgens op parkeerplaats Tetterodesportcomplex in Overveen ) en de dance for health groep op donderdag. Ook humor en samen kunnen lachen blijkt een belangrijke manier van omgaan met verlies en verdriet. En tot slot vult een bezoeker aan dat het verlies van seksualiteit en intimiteit ook aandacht verdient, maar weinig besproken wordt.

Ans Vaneker en Claire Wessels